

Ano ano, to není básnická nadsázka, je ze mě skutečně pískací konev. ☐ To odpoledne na chalupě je toho důkazem ☐ . Zabydleli jsme se tam teď a jezdíme odtamtud do práce. Po tý bezva dovolený, kterou jsme jako vždycky zakončovali na chalupě, následoval ještě jeden týden přerušovaný dalším květnovým svátkem. A my si řekli, že je blbost přejíždět sem a tam a nebo, ještě hůř, ten den strávit v Praze. Takže - pejsci unavení, veleunavení, budou chrápat a my jsme za chvíli zpátky. Jen si odskočíme do práce. Jak řekli tak udělali a protože to bylo moc fajn a dalo se to zvládnout, tak proč to tak nenechat do konce týdne. Ráno se jde s nima na dlouhou krásnou procházku v probouzející se přírodě, oni se dostatečně vyvenčí a pak vytuhnou a chrápou jak broučci a pak jsou už furt jen a jen venku. A evidentně spokojení. Došlo to tak daleko, že dokonce bojkotují nástup do auta, když se do tý Prahy jet fakt musí. Že ne. Tali to dotáhla dokonce tak daleko, že po příjezdu před náš dům, odmítá opustit auto a ve městě vůbec vystoupit ☐ . To Rumíček pochopitelně jako pesan zase teda uvítá to, že může přepsat, co tam kdo napsal za vzkazy.

No a v to úterý, přijedeme - jako vždycky, já utíkám jako první otevřít barák, přežiju ten ohaří nálet, další vlna míří na Brtníka, který už mezitím zaparkoval. Boty ze zápraží zmizely do zahrady, kam je natahali ti dva pomatenci a teď se navíc o jednu řežou mezi sebou.... "Kdo jde čůraaaat?????" volám, abych je vedla k nutným povinnostem. "Čůrat? Kdo? No nevíme, nemáme čas!" a řežou se dál. Až když jim seberu botu, pak tu druhou, tak teprve se mají k tomu, aby tedy konali. Hodím na sebe civil a jdeme nejdřív k nám na louku, jen tak. Vypustit je, bez čehokoliv, jen pro radost z pohybu a taky pro pořádnější se vyvenčení. A já mezitím můžu zavolat kamarádce Brůt, která dozoruje to, že jsme na chalupu, kde jsou psi sami, dorazili a nic se nám nestalo. A tak psi nejsou opuštění, aniž by o tom někdo věděl. Protože mi došlo, že kdyby se s námi cestou něco stalo, nikdo nebude ani tušit, že tam jsou. Takže přítelkyně na drátě ☐ .

Brtník jde nakládat do přistaveného návěsu za traktor cihly, které budeme ve čtvrtek skládat na cestu. A já беру Zrzofleky na procházku do polí. Jde nám to moc hezky. Zavedu je do části pole, kde je na okraji "rumiště" . Heh, tedy vlastně v tomto případě doslova ☐ . Když si to tak uvědomuju. Protože nejde jen o kus pole v strmém kopečku, kam se technika nedostává a je obsazený kopřivama a jinýma bylinkama, ale taky o oblíbený plácek Rumíčkův, takže tedy skutečně rumiště ☐ ☐ . A protože to je velmi zajímavý plácek, je pochopitelně oblíben i docentkou Talířovou. Oba tam rádi rejdí, hledají a čuchají a pátrají. Leč zatímco Rumoušek jest ovladatelný, tak Talířová ve svém svatým nadšení zaklapne uši a "nyyyccnééslyšym" ☐ .

Stala se ze mě pískací konev!!!

vždycky ona reaguje takhle.

Každopádně pro tenhle den to klaplo a ona na tom příjmu byla. Mně teda sice z toho jak předstírám tu pískací konev píská v uších, ale to není tak podstatný. Jdeme si společně všichni tři úvozem zase zpátky a já je nechávám být. Tali si zaběhne nejdřív na pravou stranu a když pak po určitý době písknuuuuuuu, tak zase moc hezky letí zpátky. Stejně tak, když ji pak pošlu od cesty doleva. Zmizí sice za teréní vlnou, ale ve vteřině běží zase odněkud od Belgie zpátky k nám na cestu, kde s Rumíčkem hraju s míčkem.

A pak si všichni jdeme kutit na louku. Ona si čuchat myši a my házet dál ten balonek. Prima, prima to bylo.